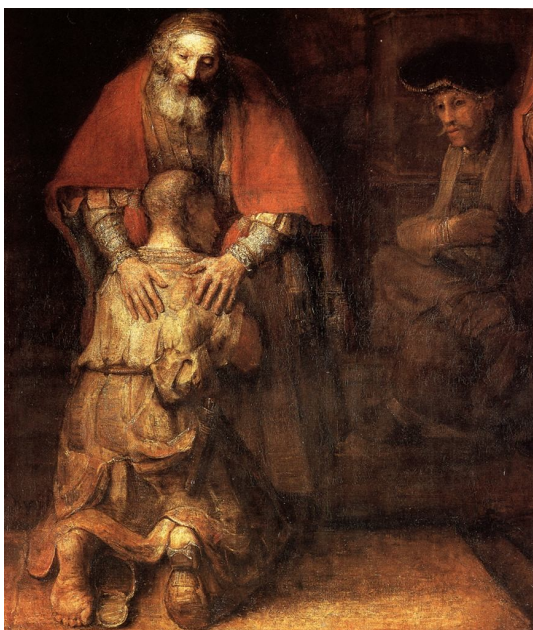

«Razderite srca, a ne halje svoje! Vratite se Gospodinu, Bogu svome,
jer On je nježnost sama i milosrđe » (Jl 2, 13).

Ovim nas riječima proroka Joela uvodi današnja liturgija u korizmeno vrijeme. Poziva nas na obraćenje srca što je bitna dimenzija ovog posebnog vremena milosti. Predlaže nam, isto tako, duboku motivaciju što nas čini sposobnima da možemo nanovo stati na put savršenosti prema Bogu, a to je: pronađena svijest da je Gospodin milosrdan i da ljubi svakog čovjeka kao svoga sina i poziva ga na obraćenje. Poticaj «vratite se Gospodinu, Bogu svome» podrazumijeva odvojiti se od toga što nas drži daleko od Njega. Ovo odvajanje čini bitnu točku polazišta da se obnovi savez s Bogom, savez kojemu je čovjek postao nevjeran zbog grijeha. Zbog toga je ovaj korizmeni hod pogodan za povratak: povratak k Bogu od koga smo se udaljili.

«Ustat ću i poći svom ocu i reći mu: Oče, sagriješih protiv Neba i pred tobom» (Lk 15, 18)

Izgubljeni je sin u trenutku svoje napuštenosti i gladi iskusio i uvidio ono što je Bog rekao po kralju Salomonu: «Shvatite mudrost, vi neiskusni, a vi nerazumni, urazumite srce... Ja ljubim one koji ljube mene, i nalaze me koji me traže. U mene je bogatstvo i slava, postojano dobro i pravednost» (Izr 8, 5.17-18) i odlučio je vratiti se k Ocu. Uvjeren je u dobrotu očevu i to mu daje snagu i ustrajnost doći pred njegovo lice i tražiti oprostjenje. Zna da za to treba napraviti put: ostaviti mjesto koje je «puno obećavalo, malo dalo i sve oduzelo». A put do oca poznaje jer je nekoć ovim putem došao u «daleku zemlju» kada je napustio očevu kuću.

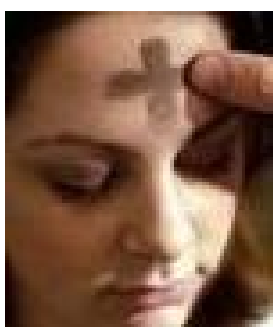
Ovo je smisao hoda koji počinjemo danas, na dan Čiste srijede, Pepelnice: vratiti se Ocu noseći u svome srcu ispovijest svojih vlastitih grijeha. Psalmist nas poziva da ponavljamo: «Smiluj mi se, Bože, po milosrđu svome, po velikom smilovanju izbriši moje bezakonje» (Ps 51, 3). S pravom se i zove Korizma, vrijeme duhovnog čišćenja, «hod pravog obraćenja» (Zborna molitva Čiste srijede) i sasvim je orijentirana k Otajstvu spasenja. Neka svatko sa takvim osjećajima započne ovaj korizmeni hod, svjestan da Otac koji «vidi u skrovitosti» (Mt 6, 4.6.18) ide u susret svakom raskajanom grešniku koji se vraća k Njemu. Kao u prisposobi u izgubljenom i nađenom sinu, Otac ugleda, ganu se, potrča, pade mu oko vrata i izljubi ga, i daje mu do znanja, da je, vrativši se kući, ponovno zadobio dostojanstvo sina: «bijaše mrtav i oživje, izgubljen bijaše i nađe se» (Lk 15, 24).

«Umjesto Krista zaklinjemo: dajte, pomirite se s Bogom!» (2Kor 5, 20).

Ovo Apostolovo zaklinjanje zvuči kao potonji poticaj da uzmemo ozbiljno korizmeni poziv na obraćenje. Pavao apostol je na izvanredan način iskusio snagu Božje milosti, milost Otajstva Uskrsa od koje sama Korizma živi. U prvoj poslanici Timoteju piše sljedeće: «Isus Krist dođe na svijet spasiti grešnike, od kojih sam prvi ja» i dodaje: «A pomilovan sam zato da na meni prvome Isus Krist pokaže svu strpljivost i pruži primjer svima koji će povjerovati u Njega za život vječni» (1, 15-16). Apostol je svjestan da je izabran kao primjer, primjer koji se odnosi na obraćenje, na promjenu života zahvaljujući Božjoj milosrdnoj ljubavi. «Prije bijah hulitelj, progonitelj i nasilnik. Ali pomilovan sam jer sam to u neznanju učinio, još u nevjeri. I milost Gospodina našega preobilovala je zajedno s vjerom i ljubavlju, u Kristu Isusu» (1Tim 1, 13-14). I cijelo njegovo propovijedanje i misionarski život podržavani su unutarnjim poticajima koji se mogu svesti na temeljno iskustvo «milosti». «Milošću Božjom jesam što jesam i njegova milost prema meni ne bijaše zaludna; štoviše, trudio sam se više nego svi oni – ali ne ja, nego milost Božja sa mnom» (1 Kor 15, 10). Tko nam može, dakle, pomoći bolje od njega da prijedemo ovaj dio puta unutarnjeg obraćenja?

«Sjeti se da si prah i da ćeš se u prah vratiti»

U središtu pozornosti današnje liturgije stoji simbolična gesta: sipanje pepela na glavu vjernika što prate riječi slavitelja: «Sjeti se da si prah i da ćeš se u prah vratiti». I ove riječi uzete iz Knjige Postanka (usp. 3, 19) se odnose na povratak: povratak prahu. Ovaj izraz, sa slikom praha, ponovno podsjeća svakog vjernika na istinu stvorenoga, da smo na «prolazu», da smo samo «na proputovanju» na ovoj zemlji. Ta gesta je u biti gesta poniznosti, poput izgubljenog sina i mi priznajemo ono što jesmo, da smo krhka stvorenja, stvoreni od zemlje i poslije pada namijenjeni zemlji, ali i to da smo stvoreni na sliku i priliku Božju i namijenjeni, još prije pada, da živimo s Njim kroz život vječni. Čovjek stvoren na sliku Božju po grijehu je izgubio svoju «nevinost», «bezazlenost», ali se može vratiti «stanju pravednosti» po vjeri jer opravdan je besplatno, Božjom milošću po otkupljenju u Kristu Isusu (usp. Rim 3, 24-26). Ove riječi: «Sjeti se da si prah i da ćeš se u prah vratiti» uistinu nas pozivaju da smatramo ispraznošću kada čovjek ne temelji svaku svoju nadu u Gospodinu. Druga formula, koja može pratiti gestu «pepeljenja» koju liturgija predviđa jest: «Obratite se i vjerujte Evandelj» (Mk 1, 15), naglašava neophodan uvjet da bi mogli koračati

putem kršćanskog života: potrebno je imati stvarnu nutarnju promjenu i pouzdano prijanjanje uz Kristovu riječ.

«Ne živi čovjek samo o kruhu,
nego o svakoj riječi što izlazi iz Božjih usta»

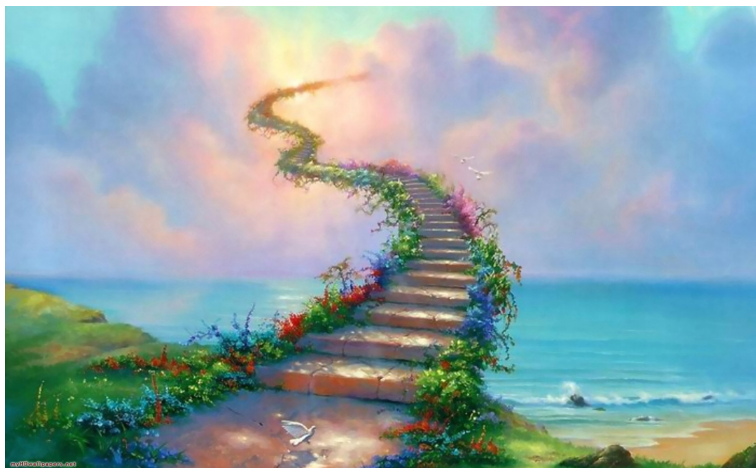
(*Mk* 4, 4; usp. *Pnz* 8, 3)

Gospodin Isus kaže ove riječi citirajući Božju riječ iz Ponovljenog zakona odgovarajući na prvu kušnju đavlovu kada se povukao u judejsku pustinju nakon što je primio krst od Ivana Krstitelja. Za Isusa ovo vrijeme od četrdeset dana provedenih u pustinji, u tišini i postu prije svog javnog djelovanja, značilo je potpuno se predati Ocu, bilo je «uranjanje» u ljubav Očevu i u Njegov plan spasenja, i u ovom smislu bilo je anticipiranje njegove muke i križa. Isus je uistinu živio ono što je naučavao. Naime, u današnjem odlomku Evanđelja (usp. *Mt* 6, 1-6.16-18) pokazuje nam tri važna sredsta: molitvu, milostinju i post, služeći se njima možemo i mi pobijediti đavla u borbi između dobra i zla, tijela i duha. Sv. Pavao nas moli da budemo «postojani» u molitvi, da se molimo «bez prestanka», da «bdijemo u njoj u zahvaljivanju» (usp. *Rim* 12,12; *I Sol* 5, 17; *Kol* 4, 2). Nužno nam je hraniti se Božjom riječju: «Riječ Kristova neka u svem bogatstvu prebiva u vama» poručuje nam Apostol (*Kol* 3, 16), jer ako čuvamo riječ Kristovu – Isus za to kaže da ne će vidjeti smrti do vijeka (usp. *Iv* 8, 51) -, razmišljamo o njoj u srcu, znači da stalno mislimo na Njega. A stalno misliti na Boga oslušivajući Njegovu riječ i biti uvjeren, te u dubini srca osjećati da bez Boga ne mogu živjeti, znak je da uistinu ljubimo Boga (usp. Ivan od Križa, *Duhovni spjev*, I, 13-14). Molitva je kao užarena peć u kojoj naša očekivanja i težnje bivaju izložene svijetlu Božje riječi, uronjene u razgovor s Onim koji je Istina, i oslobođene od skrivenih laži i kompromisa s različitim formama egoizma (usp. *Spe salvi*, 33). Bez molitve «ljudski ja» se zatvara u samoga sebe, a savjest koja bi trebala biti Božja jeka, u opasnosti je da postane ogledalo moga «ja» i tako taj unutarnji razgovor postane monolog dajući pravo tisući samo-opravljanja. Molitva je jamstvo otvaranja prema našim bližnjima: tko postaje slobodan za Boga i za svojim zahtjevima, istovremeno se otvara prema drugima. U ovom smislu shvaćamo i milostinju i post. I oni nas moraju, kao i molitva, jačati u ljubavi prema Bogu i prema bližnjima. Živeći razumno i u budnom iščekivanju dolaska Gospodnjega (usp. *I Sol* 5, 6-8; *Tit* 2, 12) mislimo, naročito u ovom vremenu Korizme, i na naše

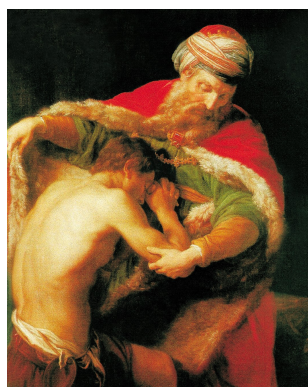
«Lazare» koji priželjkuju nasititi se onim što pada s bogataševa stola (usp. *Lk 16, 21*). Služeći se slikom apostola Pavla, kršćanin uistinu mora biti «disciplinirani natjecatelj» (usp. *I Kor 9, 25-27*) da bi ustrajao i ne bi zalutao na putu povratka prema Ocu.

«Nemamo ovdje trajna grada, nego onaj budući tražimo» (*Heb 13, 14*)

Ove riječi Svetoga pisma proširuju naše horizonte i orijentiraju nas prema vječnom životu. Uistinu, mi smo samo «na proputovanju» na ovoj zemlji. Ne samo Korizma, nego cijeli naš život je hod, koračanje prema kući Očevoj.

Ali Korizma nam želi pomoći shvatiti da su zemaljska dobra samo relativna i želi nas učiniti sposobnima za nužno odricanje, da budemo slobodni činiti dobro. Počnimo ovu Korizmu danas u duhovnoj povezanosti sa Presvetom Djevicom Marijom, Isusovom i našom nebeskom Majkom, koja je «napredovala na putu vjere» vjerno slijedeći svoga Sina (usp. *LG 58*), koja se i danas majčinskom ljubavlju brine o svojoj djeci, i dok putujemo ovom zemljom ona nam svijetli kao znak pouzdane nade i utjehe (usp. *Predslavlje Karmelske Gospe*). Na putu povratka k Ocu, hodajući u «vjeri i ljubavi» (usp. Ivan od Križa, *Duhovni spjev*, I, 11), «živeći kreposno i čineći dobro» ostavljajući sve ono što nas udaljava od Boga, sigurno ćemo naći Boga koga tražimo (usp. *Isto*, III, 3). No, svjesni smo i toga da nas i Otac traži, jer nam dolazi u susret, koji će nas zagrliti i izljubiti i dati nam obući «novu haljinu» (usp. Ivan od Križa, *Uspon na goru Karmel*, I, V, 7) i veseliti se i radovati se «jer sin mi ovaj bijaše mrtav i oživje, izgubljen bijaše i nađe se» (usp. *Lk 15, 24*).

br. Endre od Majke dobrog savjeta